

Arrest

nr. 258 354 van 16 juli 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juli 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor verzoeker, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 28 juli 2011 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 29 juli 2011 om internationale bescherming. Op 30 april 2013 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. X van 25 oktober 2013 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

1.2. Op 26 mei 2014 verzoekt verzoeker een tweede keer om internationale bescherming. Omdat verzoeker geen gevolg gaf aan de oproeping om zich aan te bieden, wordt op 24 juni 2014 de afstand van zijn asielaanvraag vastgesteld.

1.3. Op 14 april 2016 verzoekt verzoeker een derde keer om internationale bescherming.

1.3.1. Nadat deze meervoudige asielaanvraag op 18 mei 2016 in overweging wordt genomen, beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 24 oktober 2018 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. X van 25 maart 2019 vernietigt de Raad deze beslissing.

1.3.2. Op 26 juli 2019 beslist de commissaris-generaal opnieuw tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. X van 16 december 2019 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

1.4. Op 10 november 2020 verzoekt verzoeker een vierde keer om internationale bescherming. Op 20 april 2021 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, A. K. R. K. (...), heeft de Afghaanse nationaliteit en bent Pashtou van origine. U bent geboren in het dorp Gharak gelegen in het district Sayed Karam, dat op zijn beurt is gelegen in de provincie Paktya. U ging tien jaar naar school en spreekt Pashtou, Dari, Engels en een beetje Nederlands. In het jaar 2010 huwde u met uw vrouw B. (...).

U ontvluchtte Afghanistan in april 2010 en kwam aan in België op 28 juli 2011 waar u de volgende dag op 29 juli 2011 een eerste maal asiel aanvroeg. U verklaarde toen het volgende: Uw huidige problemen vinden hun oorsprong in uw deelname aan de Afghaanse burgeroorlog begin jaren negentig. U was toen achttien à negentien jaar en werd lid van Hezb-e-Islami. In die hoedanigheid vocht u, samen met uw vader en uw oom, tegen onder andere Jamiaat-e-Islami en Ittihad-e-Islami. Toen de taliban aan de macht kwam en Hezb-e-Islami zich aan hen overgaf kon uw vader ontsnappen naar Iran. Toen u probeerde te ontsnappen aan de taliban werd u echter gewond. De taliban liet u door bemiddeling van enkele leden van Hezb-e-Islami, die ondertussen overgestapt waren naar de taliban, vrij om uw wonden te verzorgen. De leden die voor uw welzijn bemiddeld hadden, stonden waarborg voor uw terugkeer naar de taliban. Nadat uw wonden verzorgd waren, sloot u zich terug aan bij de taliban. U ging mee naar het front in het noorden van Afghanistan. In 1998 keerde uw vader terug uit Iran om samen aan uw zijde te vechten met de taliban. Hij sloot zich aan bij het front in het district Bagram. Rond 2001 werd u samen met uw vader gevangen genomen in de stad Kunduz en getransporteerd naar de gevangenis in Shiberghan. U werd twee jaar lang vastgehouden maar kon via een Turkmeense bewaker een boodschap uitsturen naar M. J. (...) die vroeger bij Hezb-e-Islami had gezeten. Via deze persoon werd u vrijgelaten en kon u terug naar uw geboortedorp. Na een maand en twintig dagen liep uw vader in een hinderlaag. U verklaarde niet te weten wie de hinderlaag heeft uitgevoerd of waarom ze uw vader viseerden. Twee maanden later werd u beschoten op de terugweg van de moskee door onbekenden. U ontvluchtte Afghanistan naar het Verenigd Koninkrijk en diende een asielaanvraag in op 16 juni 2004. Uw aanvraag werd echter geweigerd en op 16 augustus 2006 werd u naar Afghanistan gerepatrieerd. U was nog aan het vliegen toen een immigratie-officier u meldde dat u ten onrechte werd gerepatrieerd. Aangekomen in Kaboel moest u naar Pakistan gaan om uw visum te regelen. Nadat u het visum had gekregen kon u terug naar het Verenigd Koninkrijk om uw asielaanvraag opnieuw op te volgen. Voor dat alle papieren in orde waren, moest u echter nog een drietal weken in uw geboortedorp verblijven bij uw oude moeder. U verklaarde die periode niet te zijn buitengekomen uit vrees. In oktober 2006 keerde u dan terug naar het Verenigd Koninkrijk.

Op 3 maart 2010 werd u opnieuw gerepatrieerd naar Afghanistan. U had geen andere keuze dan naar uw geboortedorp terug te keren. Buiten het dorp, waar enkel verwanten van u wonen, wist niemand dat u terug in het land was. U wou dit zo houden uit vrees voor de taliban die bij het aanhoren van uw aanwezigheid u zouden willen rekruteren omwille van uw mujahedeem-verleden en uit vrees voor uw politieke tegenstanders uit het verleden. Behalve een bezoek aan de begraafplaats bleef u omwille van deze reden thuis. Een maand na uw terugkeer huwde u met B. (...). U gaf een feest voor alle dorpelingen. U vermoedt dat er onder de dorpelingen informanten van de taliban waren want twee weken na het huwelijk kwam M. A. (...) langs. Hij vroeg u om een groep taliban-leden te leiden net zoals

u in het verleden gedaan had. U bedankte voor de eer en deelde mee dat uw mujahedeem-periode voorbij was. M. A. (...) bracht deze boodschap over aan zijn commandant. Een week na het bezoek van M. A. (...) kreeg u een brief van de taliban om u opnieuw aan te moedigen deel te nemen aan de strijd. Ze vroegen u om hen op te zoeken zodat jullie persoonlijk konden spreken. U vermoedde dat ze u niet meer naar huis zouden laten gaan en u zouden dwingen zich aan te sluiten bij de taliban. Nadat u Afghanistan had ontvlucht, kwamen enkele burgers een drietal keer vragen naar u bij uw familie.

Bij uw eerste asielaanvraag in België op 29 juli 2011 stelde u bij terugkeer naar Afghanistan te vreezen gedood te worden door de taliban of uw politieke vijanden uit het verleden.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u uw taskara, uw lidkaart van Hezb-e-Islami, een studentenkaart, een brief van de taliban, een document van de UK border Agency en twee verzendingsorders voor.

Op 30 april 2013 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof gehecht werd aan uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 112 833 van 25 oktober 2013 weigerde de Raad u eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 26 mei 2014 diende u een tweede asielaanvraag in. Op 24 juni 2014 werd de afstand van uw asielaanvraag vastgesteld omdat u geen gevolg gaf aan de oproeping om zich aan te bieden. Uit de gegevens van de databank Eurodac blijkt dat uw vingerafdrukken op 16 juli 2014 werden genomen in Brindisi, Italië.

Op 14 april 2016 diende u in België een derde asielaanvraag in. U verklaarde dat uw vrouw en uw oom vermoord werden voor u de tweede keer in België asiël aanvraagde. U verklaarde dat ze vermoord werden omwille van uw problemen met de taliban. De taliban beschuldigden u ervan een vijandelijke spion te zijn. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een dreigbrief van de taliban, een klacht bij de politie en een antwoord door de politie op die klacht. Verder legde u nog artikels neer omtrent de veiligheidssituatie in Afghanistan. Op 24 oktober 2018 werd de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Op 23 november 2018 tekende u hiertegen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 218 756 van 25 maart 2019 vernietigde de Raad de beslissing van het CGVS. De Raad oordeelde dat aangezien het antwoord van de politie op de klacht die werd ingediend niet werd vertaald er niet kan beoordeeld worden of er in het kader van derde verzoek om internationale bescherming nieuwe elementen worden voorgelegd die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van vorige asiëlprocedure incorrect is.

Op 10 april 2019, 10 mei 2019, 29 juni 2019 en 24 juli 2019 worden er bijkomende opmerkingen en stukken toegevoegd aan uw dossier. Deze stukken betreffen artikelen over de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan. Op 26 juli 2019 werd door het CGVS opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. U ging in beroep tegen deze beslissing. De RvV weigerde u eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus met arrest nr. 230 252 van 16 december 2019.

Zonder België opnieuw te verlaten diende u op 10 november 2020 een vierde verzoek om internationale bescherming in. U volhardt in uw eerdere verklaringen over uw problemen met de taliban, die nog altijd actueel zijn. De taliban hebben drie van uw neven aan moederszijde vermoord en stuurden opnieuw een dreigbrief waarin ook uw naam vermeld wordt. Ter ondersteuning van uw vierde verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: een kopie van een dreigbrief van de taliban, een kopie van een klachtenbrief aan de overheid, twee foto's van de lijken van uw vermoorde neven, en nieuwsberichten over de algemene veiligheidssituatie in Kabul. Uw advocaat bezorgde bijkomende informatie op 11 december 2020 met verwijzing naar een tijdelijk bestand dat thans niet langer toegankelijk is. Op 21 december 2020 liet uw advocaat tevens vertalingen toevoegen van de brieven die u hebt neergelegd. Op 28 december 2020 stuurde uw advocaat nogmaals een e-mail met verwijzing naar een tijdelijk bestand dat thans niet langer toegankelijk is en dat diverse nieuwsberichten over de veiligheidssituatie in Kabul zou bevatten. Deze mail bevat tevens een link naar een video die wel nog steeds beschikbaar is. Op 04 februari 2021 bezorgde uw advocaat via e-mail nog een aantal Whatsapp-berichten betreffende de veiligheidssituatie in Kabul aan het CGVS.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorige verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

U blijft volharden in uw beweerde vrees voor de taliban, die nog altijd actueel zou zijn (DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, vraag 20). In dit verband dient benadrukt te worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS afgesloten werd met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid inzake de door u beweerde problemen. Deze beslissing en beoordeling werden inhoudelijk door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd. In het kader van uw derde verzoek werd geoordeeld dat de door u beweerde gebeurtenissen waaronder beschuldigingen van spionage die door de taliban werden geuit en die volledig zouden voortvloeien uit de problemen die u had uiteengezet tijdens uw eerste verzoek, evenmin geloofwaardig waren. Ook deze beslissing en de motivering ervan werden bevestigd door de RvV. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behouders het geval dat er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Dat u ditmaal gewag maakt van nieuwe gebeurtenissen die wederom zouden voortvloeien uit uw eerdere problemen met de taliban werpt immers geen ander licht op de eerdere beoordeling. Door het louter herhalen van de vermeende problemen van uw familie met de taliban slaagt u er niet in de vastgestelde bedrieglijkheid ervan op te heffen, waardoor een nieuwe beoordeling niet aan de orde is. Wat betreft de documenten die u hebt neergelegd ter staving van de door u beweerde feiten merkt het CGVS in de eerste plaats op dat documenten slechts een ondersteunende rol kunnen spelen in de zin dat ze een geloofwaardig relaas kracht kunnen bijzetten, iets waar in casu geen sprake van is. Bovendien legt u enkel fotokopieën neer, dewelke op eenvoudige wijze met knip- en plakwerk te manipuleren zijn. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt verder ook dat aan Afghaanse documenten slechts geringe bewijswaarde kan worden toegekend, aangezien deze op eenvoudige wijze te vervalsen zijn, dan wel op frauduleuze wijze verkregen kunnen worden. In dat verband moet overigens ook worden aangestipt dat u tijdens uw eerste asielprocedure documenten hebt neergelegd waaruit blijkt dat uw vaders naam Y. (...) was, en in de huidige documenten enkel wordt verwezen naar uw vader als commandant J. K. A. (...), waardoor niet eens duidelijk is of u überhaupt wel de persoon bent waarover wordt gesproken in de brieven.

Wat betreft de twee foto's van lijken stelt het CGVS vast dat deze op geen enkele manier kunnen worden gesitueerd in tijd of ruimte, evenmin toelaten om een verwantschap tussen uzelf en deze personen aannemelijk te maken, en ook niet tot enige conclusies nopen over de omstandigheden waarin deze personen zijn overleden. Uit foto's uit private bron valt trouwens sowieso weinig

bewijswaarde toe te kennen, aangezien ze geen enkele garantie bieden over de echtheid van wat er op afgebeeld zou staan. Ook deze foto's kunnen dus niet dienstig worden aangevoerd als nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Gezien bovenstaande vaststellingen besluit het Commissariaat-generaal dat u in dit verzoek tot internationale bescherming geen enkel nieuwe element aanbrengt dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u de Vluchtelingenstatus moet worden toegekend, of om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

In de mate dat u in uw verklaringen (DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, vraag 18), met de bundel berichtgeving en via de opeenvolgende e-mails van uw advocaat stelt dat de veiligheidssituatie in Kabul een terugkeer naar Afghanistan onmogelijk zou maken wijst het CGVS op wat volgt. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse verzoeker door het CGVS immers ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van december 2020 beschikbaar op <https://easo.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2020> en https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2020_0.pdf) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. Dat het CGVS niet in staat was om de tijdelijk beschikbare documenten te downloaden waarnaar uw advocaat heeft verwezen in haar mails van 11 december 2020 en 28 december 2020 is daarbij geen hinderpaal, aangezien uit haar begeleidende schrijven duidelijk blijkt dat het gaat om informatie die in de media werd geopenbaard. Het gaat dus om dezelfde of gelijkaardige bronnen als degene die werden gebruikt voor de hierboven vernoemde rapporten.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020, pag. 1-66, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6,5 miljoen inwoners heeft. In de provincie Kabul vielen er in het jaar 2019 1.563 burgerslachtoffers, een daling van 16 % in vergelijking met 2018. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 142 veiligheidsincidenten gemeld in het district Kabul waartoe de hoofdstad behoort.

Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Zowel de Taliban, inclusief het Haqqani Netwerk, als ISKP zijn er aanwezig. De aanslagen die zij tijdens de verslagperiode pleegden, kaderen nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten geviséerd door voornamelijk de Taliban, en in mindere mate door ISKP, in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Omwille van de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden, maar zonder aanwijsbaar doelwit, niet voorkomen in de stad. Sinds het najaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen en complexe aanslagen in Kabul. Deze daling zette zich verder in 2019. Hoewel er in het derde kwartaal in Kabul, net zoals in de rest van het land, een opflakking van zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen kon worden vastgesteld, werden er in laatste kwartaal van 2019, evenals in de eerste maanden van 2020 minder aanslagen gepleegd in de hoofdstad. De daling van het aantal incidenten en slachtoffers wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. Sinds het tweede kwartaal van 2020 is het geweld naar verluidt weer toegenomen. High profile aanvallen zijn evenwel minder frequent geworden, omdat de opstandelingen zijn overgeschakeld naar het uitvoeren van gerichte moorden op leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten en burgers met een bepaald profiel. Dit heeft tot gevolg dat, in vergelijking met voorgaande jaren, een groter aandeel van het geweld in de stad 'targeted killings' betreft, met minder burgerslachtoffers als gevolg. Beschietingen door moordenaars die op motorfietsen rijden, en het gebruik van (magnetische of op afstand te bedienen) IED's is de tactiek die hierbij het vaakst wordt gebruikt. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Het aantal aan ISKP toe te schrijven veiligheidsincidenten in Kabul is voorts afgenomen. De inspanningen van het ANDSF hebben de activiteiten en het vermogen van de groepering om high profile aanvallen in Kabul uit te voeren, verstoord. ISKP behoudt wel nog een operationele capaciteit in de stad Kabul.

De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De stad Kabul wordt in de EASO Guidance Note van december 2020 bestempeld als een stad waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de stad Kabul is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de stad Kabul willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over

elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Bij de beslissing van het CGVS van 30 april 2013 waarbij u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd werd geoordeeld dat u in de stad Kabul over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen was dit oordeel toegedaan. Ook dit werd herhaald en bevestigd bij arrest d.d. 16/12/2019 door de RvV tijdens uw derde verzoek om internationale bescherming. U heeft geen elementen aangebracht die nopen tot een andere beoordeling van dit intern vestigingsalternatief.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet-schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugnrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker meent dat hij minstens recht heeft op subsidiaire bescherming omdat er voor hem in Kaboel geen intern vluchtalternatief beschikbaar is. Hij wijst erop dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met het meest recente rapport van UNHCR, waarin uitdrukkelijk wordt opgeroepen om geen intern vluchtalternatief meer in te roepen voor Kaboel. Hij licht dit als volgt toe:

"Er dient overeenkomstig artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet bijkomende bescherming geboden te worden aan personen die bij een terugkeer naar hun land van herkomst zullen worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandeling.

Artikel 49/3 Vreemdelingenwet bepaalt dat de asielinstanties vanaf 10 oktober 2006 automatisch een onderzoek naar bijkomende bescherming moeten voeren.

De term 'verzoek tot internationale bescherming' dekt dus op heden beide aspecten. Het onderzoek naar de klassieke vluchtelingenstatus behoudt wel voorrang.

Overeenkomstig artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dient verweerster de nieuwe elementen te onderzoeken die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming niet alleen voor erkenning als vluchteling in aanmerking zou komen, maar eveneens voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet wordt "de subsidiaire beschermingsstatus [...] toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt".

De tweede paragraaf van voormeld artikel bepaalt het volgende:

"(...)"

Verzoeker is afkomstig uit het dorp Gharak, district Sayed Karam, provincie Paktya, wat door verweerster niet betwist wordt. Niettemin beoordeelt verweerster de situatie van verzoeker ten opzichte van Kaboel, aangezien ze meent dat verzoeker daar beschikt over een intern vluchtalternatief. Verweerster concludeert in de bestreden beslissing dat verzoeker over de nodige middelen en werkervaring beschikt om in Kaboel een bestaan uit te bouwen. Uit wat volgt zal blijken dat dit geenszins het geval is.

1. Juridisch kader

Bij de beoordeling of er sprake is van een veilig of redelijk vestigingsalternatief dient rekening gehouden te worden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen.

Artikel 8 van de richtlijn 2004/83/EG inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiaire bescherming) stipuleerde de mogelijkheid voor de staten om een intern vluchtalternatief in hun wetgeving op te nemen. In België gebeurde dit door art. 48/5, § 3 Vw:

"(...)"

Hieruit blijkt dat er 2 aspecten zijn die getoetst moeten worden. Ten eerste is er de vraag naar de relevantie van een intern vluchtalternatief. Er moet dus eerst beoordeeld worden of de algemene veiligheidssituatie in het voorgestelde gebied van die aard is dat verzoeker persoonlijk er een gegronde vrees heeft voor vervolging of er geen reëel risico op ernstige schade loopt. Indien dit niet het geval is kan overgegaan worden naar de toetsing van de redelijkheid van het intern vluchtalternatief.

Een binnenlands vluchtalternatief zal enkel voorhanden zijn indien de verzoeker daadwerkelijk beroep had kunnen doen op de alternatieve binnenlandse bescherming en indien deze bescherming ook betekenisvol is (VAN HEULE, D., o.c., nr. 115-118).

Betreffende de beoordeling van de aanwezige omstandigheden wordt er in de parlementaire voorbereiding uitdrukkelijk op gewezen dat rekening dient te worden gehouden met de situatie op vlak

van de mensenrechten aanwezig in het gebied waar men naartoe wil repatriëren op het ogenblik waarop men de beslissing neemt.

"Bij de beoordeling van de vraag of er aanleiding is de betrokkene te repatriëren naar de voorgestelde plaats dient rekening te worden gehouden met de veiligheids-, politieke en sociale omstandigheden, met inbegrip van de situatie op het gebied van de mensenrechten (...) Vermits de beoordeling van de vrees voor vervolging en het reëel risico op ernstige schade principieel op het tijdstip van de beslissing over de aanvraag gebeurt, zal dit ook bij de evaluatie van het binnenlandse vluchtalternatief het ijkmoment vormen." (Parl.St., 51 2478/001, 10 mei 2006).

Daarenboven herhaalt art. 8 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming dat dient te worden gekeken naar het feit of men redelijkerwijze kan verwachten dat men zich in het desbetreffende deel kan vestigen en dat hierbij nauwkeurige en actuele informatie dient te worden gebruikt afkomstig uit relevante bronnen.

2. Relevantie

Wat betreft de relevantie van de beoordeling van het intern vluchtalternatief verwijst verzoeker naar het tweede middel (zie infra). Hieruit blijkt dat verzoeker een gegronde vrees voor de Taliban heeft.

Verzoeker wijst in dit kader op twee arresten van uw Raad (arrest RVV nr. 202 226 van 11 april 2018 en arrest RVV nr. 206 450 van 3 juli 2018) waarbij geoordeeld wordt over de toepassing van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet wanneer er twijfels bestaan over het recente verblijf van verzoeker.

De Raad verduidelijkt dat wanneer verweerster niet twijfelt aan de nationaliteit van verzoeker en evenmin aan zijn regio van afkomst, zoals in casu duidelijk het geval is, dat verweerster steeds de voorwaarden moet onderzoeken van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Verweerster moet met name onderzoeken in welk deel van het land verzoeker een intern vluchtalternatief zou kunnen vinden.

3. Redelijkheidstoets

UNHCR verduidelijkt het begrip 'redelijkerwijze verwacht kan worden', hetgeen ook naar voor komt in art. 48/5 § 3 Vreemdelingenwet:

"(...)"

(stuk 3, UN High Commissioner for Refugees, *Principes directeurs sur la protection internationale no. 4: "La possibilité de fuite ou de réinstallation interne" dans le cadre de l'application de l'Article 1A(2) de la Convention de 1951 et/ou du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés*, 23 juli 2003, te consulteren op www.unhcr.org/refworld/docid/3fb9f5344.html, p 4-5, verzoeker zet vet).

Objectieve informatie van UNHCR toont aan dat dergelijke "redelijkheidstoets" niet kan veronachtzaamd worden. In haar *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 30 augustus 2018 worden drie parameters aangereikt aan de hand waarvan de redelijkheid van een intern vluchtalternatief moet worden getoetst: de persoonlijke omstandigheden van verzoeker, de veiligheid van de betrokken regio en de mogelijkheid om te overleven.

UNHCR is in zijn meest recente 'Eligibility guidelines' na afweging van deze parameters van mening dat een intern vluchtalternatief in Kaboel over het algemeen NIET beschikbaar is.

"(...)"

(stuk 4, UNHCR, *UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*, 30 augustus 2018, p. 112, te consulteren via: <http://www.refworld.org/docid/5b8900109.html>, verzoeker zet vet en onderlijnt)

Het betreft hier een aanbeveling van een onafhankelijk orgaan dat als doel heeft om toe te zien op de naleving van de Conventie van Genève van 1951. Het is dus onontbeerlijk om deze aanbeveling op te volgen.

Verzoeker wijst op het arrest nr. 217 609 van uw Raad van 27 februari 2019 (stuk 5) waarin geoordeeld wordt dat op basis van de nieuwe UNHCR *Eligibility Guidelines* van 30 augustus 2018 een intern vluchtalternatief niet redelijkerwijze weerhouden kan worden.

Op verweerster rust nochtans de verplichting zich te baseren op de meest recente, objectieve informatie.

- Persoonlijke omstandigheden

Elk van deze parameters moet vervolgens concreet worden beoordeeld. De eerste parameter zijn de persoonlijke omstandigheden van verzoeker:

"(...)"

(stuk 4, UNHCR, UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018, p. 107, te consulteren via: <http://www.refworld.org/docid/5b8900109.html>, verzoeker zet vet)

Verzoeker is een alleenstaande man die reeds sinds april 2010 Afghanistan ontvlucht is. Hij leeft in zéér grote mate volgens de Westerse cultuur en is zowel het Engels als het Nederlands machtig. Hierdoor wordt verzoeker gepercipieerd als verwesterd. Dit geeft verzoeker een bijkomende kwetsbaarheid die in rekening gebracht moet worden bij het beoordelen van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker.

Verzoeker is Afghanistan ontvlucht omwille van zijn vrees voor de Taliban. Verweerster houdt er geen rekening mee dat de Taliban in zo goed als geheel Afghanistan actief zijn, waardoor verzoeker nergens veilig is. Uit objectieve informatie blijkt namelijk dat de Afghaanse overheid slechts 35% van de districten volledig onder controle heeft.

"(...)"

(stuk 6, EASO, Afghanistan Security Situation, Country of Origin Information Report, September 2020, te consulteren op: https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, verzoeker zet vet)

Het is niet opportuun om verzoeker, die een verwesterd man is die bedreigd wordt door de Taliban, terug te sturen naar Afghanistan.

- Algemene veiligheidssituatie

Ten tweede dient de algemene veiligheidssituatie beoordeeld te worden.

"(...)"

(stuk 4, UNHCR, UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018, p. 108, te consulteren via: <http://www.refworld.org/docid/5b8900109.html>, verzoeker zet vet)

Afghanistan heeft een impasse bereikt waarbij zowel de Afghaanse troepen, de Taliban als Islamitische Staat het overwicht proberen te krijgen. Dit gaat gepaard met een intensivering van het geweld.

Uit het jaarlijks rapport van UNAMA blijkt dat er in het eerste kwartaal van 2021 1.783 burgerslachtoffers zijn gevallen in Afghanistan. Dit is een stijging van 29 procent in vergelijking met het eerste kwartaal van 2020!

"(...)"

(stuk 7, United Nations Assistance Mission In Afghanistan, Afghanistan: protection of civilians in armed conflict, first quarter update: 1 January to 31 March 2021, april 2021, te controleren op: https://unama.unmissions.org/sites/default/files/unama_protection_of_civilians_in_armed_conflict_1st_quarter_2021_2.pdf, verzoeker zet vet)

Er vinden op regelmatige basis aanslagen plaats in Kaboel. Hierbij vallen er consequent burgerslachtoffers. Zo verwijst verzoeker naar de volgende gebeurtenissen:

- Op 22 maart 2021 vielen bij verschillende veiligheidsincidenten 7 doden en 3 gewonden (stuk 8, Business Standard, 7 killed, 3 injured in various security incidents in Kabul in 24 hours, 22 maart 2021, te consulteren op: https://www.business-standard.com/article/international/7-killed-3-injured-in-various-security-incident-in-kabul-in-24-hours-121032200333_1.html)

- Op 18 maart 2021 werden 3 personen vermoord bij een aanslag op een bus in Kaboel (stuk 9, Al Jazeera, Three killed, 11 wounded as Afghan gov't bus bombed in Kabul, 18 maart 2021, te consulteren op: <https://www.aljazeera.com/news/2021/3/18/three-killed-11-wounded-as-afghan-govt-bus-bombed-in-kabul>)

- Op 21 februari 2021 werden twee personen, waaronder een kind, vermoord in Kaboel. 5 andere burgers, waaronder kinderen, werden gewond (stuk 10, Al Jazeera, Two explosions in Afghanistan kill at least three, 21 februari 2021, te consulteren op: <https://www.aljazeera.com/news/2021/2/21/roadside-bombs-in-afghanistan-kills-3-police>)

Ook al kenmerkt het conflict in Afghanistan zich door grote regionale geschillen, toch concludeert het UNHCR in zijn recente "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van augustus 2018 dat de situatie in gans het land blijft verslechteren. Er is sprake van een niet-internationaal gewapend conflict, waarbij het land een impasse heeft bereikt omdat het geen oplossing lijkt te vinden voor de veiligheidsproblemen, de politieke en economische problemen.

"(...)"

(stuk 4, UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018, p. 12, te consulteren op: <http://www.refworld.org/pdfid/5b8900109.pdf>, verzoeker zet vet)

Een van de grootste oorzaken van de precare veiligheidssituatie is de concurrentie tussen de Taliban, de Islamitische Staat en de onmogelijkheid van de autoriteiten om de terreurbewegingen te domineren. Het geweld wordt door de 3 partijen opgedreven in de hoop om de impasse te doorbreken in het eigen voordeel.

"(...)"

(stuk 4, UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018, p.18, te consulteren op: <http://www.refworld.org/pdfid/5b8900109.pdf>, verzoeker zet vet)

Hoewel de macht van de Islamitische Staat niet meer zo groot is als enkele jaren geleden, vormt de groepering nog steeds een significante bedreiging in Afghanistan:

"(...)"

(stuk 11, The New York Times, Foes in Afghan War See a Common Threat of Islamic State's Return, 22 maart 2021, te consulteren op: <https://www.nytimes.com/2021/03/22/world/asia/islamic-state-afghanistan.html>, verzoeker zet vet)

"(...)"

(stuk 12, VOA, Islamic State Poised for Possible Resurgence in Afghanistan, US Officials Warn, 9 februari 2021. te consulteren op: <https://www.voanews.com/south-central-asia/islamic-state-poised-possible-resurgence-afghanistan-us-officials-warn>, verzoeker zet vet)

De situatie is tot heden bijzonder onstabiel! De beslissing van de Verenigde Staten van Amerika om tegen 11 september 2021 hun troepen terug te trekken is dan ook voor velen onbegrijpelijk. Er wordt gevreesd dat deze beslissing een nieuwe golf van geweld met zich mee zal brengen.

"(...)"

(stuk 13, Al Jazeera, US commander in Afghanistan says steps for withdrawal have begun, 25 april 2021, te consulteren op: <https://www.aljazeera.com/news/2021/4/25/us-commander-in-afghanistan-says-steps-for-withdrawal-have-begun>, verzoeker zet vet)

Het voorgaande toont duidelijk aan dat de algemene veiligheidssituatie in geheel Afghanistan, en zeker ook de provincie Kaboel, dramatisch is geworden. Aan de tweede voorwaarde kan niet meer worden voldaan. Verzoeker kan zich niet meer in een veilige regio vestigen.

- Respect voor mensenrechten en de mogelijkheid om te overleven

De derde voorwaarde voor de aanwezigheid van een intern vluchtalternatief is de mogelijkheid om economisch te overleven.

"(...)"

(stuk 6, UNHCR, UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018, p. 109, te consulteren via: <http://www.refworld.org/docid/5b8900109.html>, verzoeker zet vet)

Door het jarenlange conflict voldoen de regionale centra niet meer aan deze voorwaarde. De steden hebben hun absorptiecapaciteit bereikt omdat ze een ongeziene populatiegroei hebben gekend door hervestiging van zowel vluchtelingen uit eigen land als terugkeerders uit het buitenland.

De infrastructuur en de sociale voorzieningen kunnen de populatiegroei niet bijhouden, met als gevolg dat een groot deel van de Afghaanse bevolking onder de nationale armoedegrens leeft.

"(...)"

(stuk 6, UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018, p.10, te consulteren op: <http://www.refworld.org/pdfid/5b8900109.pdf>, verzoeker zet vet)

Een recent rapport van World Bank en UNHCR toont aan dat Afghaanse vluchtelingen bij hun terugkeer naar Afghanistan het risico lopen om in extreme armoede terecht te komen. De economische toestand van het land is in het algemeen slecht door het jarenlange conflict, waardoor er weinig job-opportunities zijn. Bovendien maakt hun profiel als terugkeerders het nóg moeilijker om een job te vinden.

"(...)"

(stuk 14, World Bank Group en UNHCR, Living conditions and settlement decisions of recent Afghan returnees Findings from a 2018 Phone Survey of Afghan Returnees and UNHCR data, juni 2019, p.5-7, te consulteren op: <http://documents.worldbank.org/curated/en/344311561017281303/pdf/Living-Conditions-and-Settlement-Decisions-of-Recent-Afghan-Returnees-Findings-from-a-2018-Phone-Survey-of-Afghan-Returnees-and-UNHCR-data.pdf>, verzoeker zet vet)

De corona-crisis heeft de kwetsbaarheid van terugkeerders bovendien alleen maar vergroot.

"(...)"

(stuk 15, International Organization for Migration, Coronavirus threatens to push Afghan Returnees into Deeper Poverty, 7 mei 2020, te consulteren op: <https://afghanistan.iom.int/feature-stories/coronavirus-threatens-push-afghanreturnees-deeper-poverty>, verzoeker zet vet)

De European Council on Refugees and Exiles wijst erop dat objectieve informatie aantoont dat de situatie van terugkeerders in Afghanistan precair is. Zij ondervinden moeilijkheden om een toekomst op te bouwen als gevolg van hun mislukte migratieverhaal.

"(...)"

(stuk 16, ECRE EU Migration Policy and Returns: Case Study on Afghanistan, 30 november 2017, p. 33, te consulteren via: <https://www.ecre.org/wp-content/uploads/2017/11/Returns-Case-Study-on-Afghanistan.pdf>, verzoeker zet vet)

Nergens uit de beslissing van verweerster blijkt dat onderzocht werd of het voor de verzoeker mogelijk zou zijn om te overleven in Kaboel. Bovenstaande informatie toont immers aan dat hierover geen enkele zekerheid bestaat. Gezien de huidige humanitaire situatie is het immers voor alle inwoners van Kaboel een dagelijkse strijd om te overleven. Gelet op de precaire omstandigheden waar terugkeerders mee te maken krijgen kan niet besloten worden dat verzoeker toegang zal krijgen tot de nodige faciliteiten.

4. Conclusie

Na overweging van de drie bovenstaande voorwaarden concludeert UNHCR dat er over het algemeen GEEN intern vluchtalternatief beschikbaar is in Kaboel.

"(...)"

(stuk 6, UNHCR, UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018, p. 114, te consulteren via: <http://www.refworld.org/docid/5b8900109.html>, verzoeker zet vet)

UNHCR is een onafhankelijk orgaan dat als doel heeft om toe te zien op de naleving van de Conventie van Genève van 1951. Het is dus onontbeerlijk om deze aanbeveling op te volgen.

Het UNHCR verduidelijkt dat de toetsing aan de drie bovenstaande voorwaarden zeer voorzichtig moet gebeuren. De bevolking staat onder grote druk door het jarenlange gewelddadige conflict en de precaire humanitaire situatie. Dit betekent dat de beschikbaarheid van een intern vluchtalternatief in theorie niet noodzakelijk in de praktijk beschikbaar is.

"(...)"

(stuk 6, UNHCR, UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018, p. 109-110, te consulteren via: <http://www.refworld.org/pdfid/5b8900109.pdf>, verzoeker zet vet)

Wie dergelijke toetsing doorvoert, kan niet anders dan besluiten dat erg weinig steden in Afghanistan voldoen aan deze voorwaarden en dat interne vluchtalternatieven niet voor het rapen liggen. Het voortdurende geweld, de stroom aan interne vluchtelingen en de aanhoudende droogte maken het bijzonder moeilijk om ergens een bestaan op te bouwen, aangezien de absorptiecapaciteit van de steden momenteel danig op de proef wordt gesteld (stuk 6, UNHCR, UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018, p. 110-111, te consulteren via: <http://www.refworld.org/pdfid/5b8900109.pdf>, verzoeker zet vet)

De grondigheid waarmee de redelijkheid van een intern vluchtalternatief zou moeten worden onderzocht en het belang van deze toets voor verzoekers om internationale bescherming staan echter in schril contrast met de weinige moeite die verweerster zich in de bestreden beslissing op dit vlak getroost heeft.

De voorwaarden voor een intern vluchtalternatief werden door verweerster te algemeen onderzocht in de bestreden beslissing. Verweerster heeft enkel de veiligheidssituatie in Kaboel getoetst. Zij laat na om te onderzoeken of het voor verzoeker mogelijk zou zijn om economisch te overleven.

Het hoeft dan ook geen betoog dat verweerster op dit vlak aan haar verplichtingen verzaakt heeft en niet onderzocht heeft of verzoeker redelijkerwijze zou kunnen beschikken over een intern vluchtalternatief.

Er dient bijgevolg gekeken te worden naar de regio van herkomst van verzoeker. Verzoeker is afkomstig uit de provincie Paktya, waardoor hij in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming.

"(...)"

(stuk 17, EASO, Paktya/Paktia, december 2020, te consulteren op: <https://easo.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2020/paktyapaktia>, verzoeker zet vet)

Het middel is bijgevolg gegrond."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker stelt dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin op basis van zijn afkomst en zijn vrees voor de taliban. Verzoeker haalt de definitie van het begrip 'vluchteling', vervat in artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), aan en past de elementen van deze definitie toe op zijn persoon.

Hij stelt zich in België en dus buiten zijn land van herkomst te bevinden en zet wat betreft de vereiste van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging het volgende uiteen:

"Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

Verweerster haalt in de bestreden beslissing aan dat er kan geconcludeerd worden dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet heeft aangetoond.

Uit wat hierna volgt zal blijken dat verzoeker wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert en hij geen andere keuze had dan zijn land van herkomst, Afghanistan, te verlaten.

- *Moord drie neven*

Verweerster stelt dat verzoeker in het kader van zijn huidig volgend verzoek geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de beoordeling van zijn asielrelaas kunnen wijzigen. Tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming werd immers beslist dat het asielrelaas op basis waarvan hij om internationale bescherming vroeg niet geloofwaardig zou zijn.

Nochtans heeft verzoeker tijdens zijn huidig volgend verzoek bijkomende problemen ingeroepen. Drie van zijn neven werden vermoord en de Taliban stuurde opnieuw een dreigbrief. Hoewel dit inderdaad verder bouwt op de verklaringen die verzoeker deed bij zijn eerste verzoek om internationale bescherming, kan men dit niet zomaar als ongeloofwaardig bestempelen. Deze feiten werpen immers een nieuw licht op het relaas van verzoeker.

Verzoeker heeft een kopie van de dreigbrief van de Taliban en een kopie van een klachtenbrief aan de overheid neergelegd. Verweerster stelt foutief dat door de hoge graad van corruptie in Afghanistan deze documenten per definitie een beperkte bewijswaarde hebben. Verweerster laat echter na om deze documenten in concreto te onderzoeken.

- *Vrees voor de taliban*

Verweerster meent in haar bestreden beslissing dat er geen geloof kan gehecht worden aan de bedreigingen van de taliban ten opzichte van verzoeker.

Verzoeker benadrukt dat zijn familie wel degelijk bedreigd werd door de Taliban doordat hijzelf als afvallige van de Taliban gezien werd. Verzoeker streed immers vroeger bij Hezb-e-Islami en vervolgens bij de Taliban. Hij wilde breken met dit verleden maar hij werd meermaals benaderd door de Taliban om zich opnieuw bij hen te voegen. Verzoeker weigerde dit en ontvluchtte Afghanistan."

Wat betreft de reden van vervolging laat verzoeker gelden dat hij en zijn vader door de taliban bedreigd worden omdat hij niet inging op verschillende uitnodigingen van de taliban om zich bij hen aan te sluiten.

Wat betreft de vereiste dat men de bescherming van het land van herkomst niet kan of wil invoeren, wijst verzoeker erop dat uit objectieve informatie die reeds werd aangehaald in het eerste middel blijkt "dat de Afghaanse autoriteiten, rekening houdende met de algemene onveiligheidssituatie niet in de mogelijkheid zijn om bescherming te bieden aan individuen".

2.1.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, A van het Verdrag van Genève en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker wijst erop dat hij een extra kwetsbaar profiel heeft omwille van het feit dat hij door zijn langdurig verblijf in het Westen de westerse cultuur beheerst en Nederlands spreekt en meent dat de commissaris-generaal hiermee onvoldoende rekening heeft gehouden. Hij licht dit als volgt toe:

“Het is opvallend dat verweerster in de bestreden beslissing volledig voorbij gaat aan de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan en de hierin uitvoerig uitgewerkte ‘Potential Risk Profiles’.

Verweerster betwist niet dat verzoeker de taal kent en in de Westerse cultuur is ingebed. Verweerster stelt echter dat het de eigen keuze van verzoeker is geweest om in België te blijven en dat hij daardoor de taal en de cultuur kent. Verzoeker merkt op dat dit geen enkele afbreuk doet aan het feit dat hij gepercipieerd zal worden als verwesterd, wat hem een extra kwetsbaar profiel geeft. Verweerster hield onvoldoende rekening met dit element.

In haar meest recente Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 merkt UNHCR immers op dat individuen die gezien worden als verwesterd een specifiek kwetsbaar profiel hebben.

“(…)”

(stuk 6, UNHCR, "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan", 30 augustus 2018, p. 39 - 48)

Verzoeker werd door de Taliban gezien als een verrader. Het feit dat verzoeker reeds lange tijd in het Westen verblijft en dat hij de taal en de cultuur beheerst maakt van verzoeker duidelijk een risicoprofiel. Verzoeker loopt immers het gevaar aanzien te worden als een spion.

“(…)”

(stuk 18, FARR, Afghanistan in 2021 and the situation facing returning asylum seekers, 22 februari 2021, te consulteren op: <https://farr.se/afghanistan-in-2021-and-the-situation-facing-returning-asylum-seekers/>, verzoeker zet vet)

Het is duidelijk dat verweerster in de bestreden beslissing onvoldoende rekening heeft gehouden met het risicoprofiel van verzoeker.”

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden richtlijnen van UNHCR inzake de beoordeling van de mogelijkheid tot interne vlucht of hervestiging respectievelijk de nood aan internationale bescherming van asielzoekers uit Afghanistan (stukken 3 en 4), een arrest van de Raad (stuk 5), en verschillende rapporten en persberichten over de veiligheidssituatie en humanitaire situatie in Afghanistan, Kaboel en Paktya (stukken 6-18) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Bij een op 29 juni 2021 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet verschillende rapporten en persberichten over recente ontwikkelingen in de veiligheidssituatie in Kaboel en Afghanistan (stukken 19-23).

2.2.3. Op 1 juli 2021 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij met referenties aan het EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan: Security situation” van juni 2021, p. 1-101, de COI Focus “Afghanistan. Security Situation in Kabul City” van 15 juni 2021, de “Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan” van UNHCR van 30 augustus 2018 en de “Country Guidance Note: Afghanistan” van EASO van december 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van de middelen

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1, A van het Verdrag van Genève mist dan ook juridische grondslag.

De middelen zijn, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Vooreerst wordt erop gewezen dat de adjunct-commissaris-generaal in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming op 30 april 2013 besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat zij (i) geen geloof hechtte aan verzoekers bewering dat hij omwille van zijn verleden als *mujahedeen*-strijder actueel in Afghanistan zou worden gevisieerd door zijn voormalige vijanden, noch aan de pogingen die de taliban na zijn repatriëring vanuit het Verenigd Koninkrijk in 2010 zouden hebben ondernomen om hem te rekruteren en zijn daaraan verbonden vrees voor de taliban bij terugkeer en (ii) van oordeel was dat verzoeker, wat betreft de algemene situatie in zijn regio van herkomst, over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt in de stad Kaboel. Bij arrest nr. 112 833 van 25 oktober 2013 bevestigde de Raad deze beslissing. Naar aanleiding van zijn derde verzoek om internationale bescherming verklaarde verzoeker opnieuw te vrezen voor vervolging door de taliban en gaf hij aan dat de taliban omwille van de problemen die hij met hen heeft zijn vrouw en zijn oom hebben vermoord. Hij legde tevens nieuwe stavingstukken neer. Op 26 juli 2019 besloot de commissaris-generaal andermaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat (i) verzoeker zijn derde asielaanvraag steunt op motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet en waaraan geen geloof wordt gehecht, omdat (ii) verzoeker geen elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van zijn vorige asielprocedure niet correct was, omdat (iii) het gegeven dat verzoeker reeds zeven of acht jaar hier is en de cultuur en taal kent geen element is dat maakt dat hij nood heeft aan internationale bescherming, omdat (iv) verzoekers houding tegenover de asielprocedure niet verenigbaar is met het koesteren van een reële vrees voor vervolging, en omdat (v) verzoeker wat betreft de algemene situatie in zijn regio van herkomst nog steeds over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt in de stad Kaboel. Bij arrest nr. 230 252 van 16 december 2019 bevestigde de Raad deze beslissing.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale bescherming de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In het kader van het huidig (vierde) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker blijft vasthouden aan zijn eerdere verklaringen over zijn problemen met de taliban in Afghanistan. Verzoeker verklaart dat de taliban drie van zijn neven langs moederszijde hebben vermoord en hem opnieuw een brief hebben gestuurd waarin ze zijn naam expliciet vermelden en hem

bedreigen. Ter ondersteuning van zijn vierde verzoek legt verzoeker fotokopieën van een dreigbrief van de taliban, van een klachtenbrief aan de overheid, van twee foto's van de lijken van zijn vermoorde neven, van nieuwsberichten over de algemene veiligheidssituatie in Kaboel en van diverse e-mails van zijn advocaat waarin gerefereerd wordt aan informatie met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in Kaboel neer (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, map met 'documenten').

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

De commissaris-generaal motiveert hierover in de bestreden beslissing als volgt:

“Dat u ditmaal gewag maakt van nieuwe gebeurtenissen die wederom zouden voortvloeien uit uw eerdere problemen met de taliban werpt immers geen ander licht op de eerdere beoordeling. Door het louter herhalen van de vermeende problemen van uw familie met de taliban slaagt u er niet in de vastgestelde bedrieglijkheid ervan op te heffen, waardoor een nieuwe beoordeling niet aan de orde is. Wat betreft de documenten die u hebt neergelegd ter staving van de door u beweerde feiten merkt het CGVS in de eerste plaats op dat documenten slechts een ondersteunende rol kunnen spelen in de zin dat ze een geloofwaardig relaas kracht kunnen bijzetten, iets waar in casu geen sprake van is. Bovendien legt u enkel fotokopieën neer, dewelke op eenvoudige wijze met knip- en plakwerk te manipuleren zijn. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt verder ook dat aan Afghaanse documenten slechts geringe bewijswaarde kan worden toegekend, aangezien deze op eenvoudige wijze te vervalsen zijn, dan wel op frauduleuze wijze verkregen kunnen worden. In dat verband moet overigens ook worden aangestipt dat u tijdens uw eerste asielprocedure documenten hebt neergelegd waaruit blijkt dat uw vaders naam Y. (...) was, en in de huidige documenten enkel wordt verwezen naar uw vader als commandant J. K. A. (...), waardoor niet eens duidelijk is of u überhaupt wel de persoon bent waarover wordt gesproken in de brieven. Wat betreft de twee foto's van lijken stelt het CGVS vast dat deze op geen enkele manier kunnen worden gesitueerd in tijd of ruimte, evenmin toelaten om een verwantschap tussen uzelf en deze personen aannemelijk te maken, en ook niet tot enige conclusies nopen over de omstandigheden waarin deze personen zijn overleden. Uit foto's uit private bron valt trouwens sowieso weinig bewijswaarde toe te kennen, aangezien ze geen enkele garantie bieden over de echtheid van wat er op afgebeeld zou staan. Ook deze foto's kunnen dus niet dienstig worden aangevoerd als nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.”

In het tweede middel van zijn verzoekschrift wijst verzoeker op de documenten die hij in het kader van huidig verzoek heeft neergelegd en merkt hij op dat de commissaris-generaal heeft nagelaten deze documenten *in concreto* te onderzoeken. De Raad wijst erop dat uit vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad aan de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen weigeren wanneer deze op het vlak van authenticiteit onvoldoende garanties bieden (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken dient noch de commissaris-generaal, noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714). In de hoger weergegeven motieven haalt de commissaris-generaal vooreerst terecht aan dat verzoeker fotokopieën en geen originele documenten neerlegt. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (*cf.* RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Verder wijst de commissaris-generaal terecht op objectieve informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat Afghaanse documenten op eenvoudige wijze kunnen worden vervalst dan wel op frauduleuze wijze kunnen worden verkregen en dat ook om die reden aan de neergelegde documenten slechts een geringe bewijswaarde kan worden verleend (adm. doss., stuk 5, map met 'landeninformatie', nr. 1, COI Focus *“Afghanistan. Corruptie en documentenfraude”* van 14 januari 2021). Tot slot wijst de commissaris-generaal op een opmerkelijke discrepantie tussen deze en eerder neergelegde documenten wat betreft de naam van verzoekers vader. Geen van deze pertinente vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, wordt door verzoeker weerlegd of ontkracht. Zij volstaan om te besluiten dat de documenten die verzoeker in het kader van zijn huidige verzoek heeft neergelegd niet van aard zijn om de in de eerdere beslissingen vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven te herstellen en dus geen nieuwe elementen uitmaken in de zin van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet.

Voor het overige onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Hij blijft immers in wezen steken in het louter poneren van een vrees voor de taliban, het herhalen van zijn ongeloofwaardig bevonden verklaringen en vluchtmotieven en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de bevindingen van de commissaris-generaal niet ontkracht en geen elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk vergroten dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In zoverre verzoeker in het derde middel aanvoert dat zijn jarenlange verblijf in België en het feit dat hij de cultuur en taal kent het voor hem moeilijker maken om naar Afghanistan terug te keren, wijst de Raad erop dat verzoeker zodoende argumenten herhaalt die hij reeds in het kader van zijn derde verzoek heeft aangevoerd – verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift trouwens ook naar de motivering hierover in de beslissing die naar aanleiding van zijn derde verzoek werd genomen. Net zoals in zijn verzoekschrift tegen laatstgenoemde beslissing, betoogt verzoeker in voorliggend verzoekschrift dat hij in Afghanistan gepercipieerd zal worden als verwesterd en dat hij hierdoor een bijzonder kwetsbaar profiel heeft. Hij blijft evenwel in gebreke *in concreto* aan te tonen dat zijn verblijf sinds 2011 in België van hem een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Verzoeker verwijst opnieuw naar richtlijnen van UNHCR waaruit blijkt dat individuen die als “verwesterd” worden beschouwd een risicoprofiel hebben en haalt daarnaast algemene informatie aan over verwesterde personen die bij terugkeer naar Afghanistan werden bedreigd, gefolterd of vermoord, maar brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij aan dit risicoprofiel beantwoordt, of dat hij bij terugkeer in dezelfde situatie als die van voormelde personen dreigt terecht te komen. Waar verzoeker in dit middel nog aanvoert dat hij door de taliban als een verrader wordt gezien, kan slechts worden herhaald dat aan de door hem voorgehouden problemen met de taliban geen geloof kan worden gehecht.

Wat betreft verzoekers nood aan subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, is de Raad in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat verzoeker, daargelaten de veiligheidssituatie in zijn voorgehouden regio van herkomst, over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kaboel. Dit wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt toegelicht:

“In de mate dat u in uw verklaringen (DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, vraag 18), met de bundel berichtgeving en via de opeenvolgende e-mails van uw advocaat stelt dat de veiligheidssituatie in Kabul een terugkeer naar Afghanistan onmogelijk zou maken wijst het CGVS op wat volgt. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS immers ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van december 2020 beschikbaar op <https://easo.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2020> en https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2020_0.pdf) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. Dat het CGVS niet in staat was om de tijdelijk beschikbare documenten te downloaden waarnaar uw advocaat heeft verwezen in haar mails van 11 december 2020 en 28 december 2020 is daarbij geen hinderpaal, aangezien uit haar begeleidende schrijven duidelijk blijkt dat het gaat om informatie die in de media werd geopenbaard. Het gaat dus om dezelfde of gelijkaardige bronnen als degene die werden gebruikt voor de hierboven vernoemde rapporten.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van ‘open combat’ of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020, pag. 1-66, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6,5 miljoen inwoners heeft. In de provincie Kabul vielen er in het jaar 2019 1.563 burgerslachtoffers, een daling van 16 % in vergelijking met 2018. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 142 veiligheidsincidenten gemeld in het district Kabul waartoe de hoofdstad behoort.

Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Zowel de taliban, inclusief het Haqqani Netwerk, als ISKP zijn er aanwezig. De aanslagen die zij tijdens de verslagperiode pleegden, kaderen nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten geviseerd door voornamelijk de Taliban, en in mindere mate door ISKP, in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Omwille van de aard van de doelwitten die geviseerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden, maar zonder aanwijsbaar doelwit, niet voorkomen in de stad. Sinds het najaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen en complexe aanslagen in Kabul. Deze daling zette zich verder in 2019. Hoewel er in het derde kwartaal in Kabul, net zoals in de rest van het land, een opflakking van zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen kon worden vastgesteld, werden er in laatste kwartaal van 2019, evenals in de eerste maanden van 2020 minder aanslagen gepleegd in de hoofdstad. De daling van het aantal incidenten en slachtoffers wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. Sinds het tweede kwartaal van 2020 is het geweld naar verluidt weer toegenomen. High profile aanvallen zijn evenwel minder frequent geworden, omdat de opstandelingen zijn overgeschakeld naar het uitvoeren van gerichte moorden op leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten en burgers met een bepaald profiel. Dit heeft tot gevolg dat, in vergelijking met voorgaande jaren, een groter aandeel van het geweld in de stad 'targeted killings' betreft, met minder burgerslachtoffers als gevolg. Beschietingen door moordenaars die op motorfietsen rijden, en het gebruik van (magnetische of op afstand te bedienen) IED's is de tactiek die hierbij het vaakst wordt gebruikt. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Het aantal aan ISKP toe te schrijven veiligheidsincidenten in Kabul is voorts afgenomen. De inspanningen van het ANDSF hebben de activiteiten en het vermogen van de groepering om high profile aanvallen in Kabul uit te voeren, verstoord. ISKP behoudt wel nog een operationele capaciteit in de stad Kabul.

De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De stad Kabul wordt in de EASO Guidance Note van december 2020 bestempeld als een stad waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de stad Kabul is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de stad Kabul willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het

slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Bij de beslissing van het CGVS van 30 april 2013 waarbij u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd werd geoordeeld dat u in de stad Kabul over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen was dit oordeel toegedaan. Ook dit werd herhaald en bevestigd bij arrest d.d. 16/12/2019 door de RvV tijdens uw derde verzoek om internationale bescherming. U heeft geen elementen aangebracht die nopen tot een andere beoordeling van dit intern vestigingsalternatief."

Inzake de actuele veiligheidssituatie in de stad Kaboel, dient erop te worden gewezen dat verwerende partij op 1 juli 2021 een aanvullende nota heeft neergelegd waarin zij refereert aan recente landeninformatie die bovenstaande analyse bevestigt. Verzoeker brengt zelf geen informatie of elementen bij die hier een ander licht op kunnen werpen. Voor zover zij betrekking heeft op de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kaboel, werd de informatie waarnaar verzoeker verwijst reeds in rekening genomen door de commissaris-generaal of ligt deze in dezelfde lijn. Op basis van de door verzoeker bijgebrachte persberichten en rapporten over recente aanslagen in de hoofdstad Kaboel, waarbij soms ook burgerslachtoffers te betreuren zijn, kan niet worden besloten dat bovenstaande veiligheidsanalyse niet correct zou zijn in zoverre daarin gewag wordt gemaakt van een dalende trend in het aantal *high profile* aanvallen en complexe aanslagen en een verhoudingsgewijze toename van het aantal *'targeted killings'*, met minder burgerslachtoffers als gevolg. Wat betreft de opmerking in het verzoekschrift dat Islamitische Staat (IS) nog steeds een significante bedreiging vormt in Afghanistan, dient op basis van de meest recente bijgebrachte informatie te worden vastgesteld dat het aantal aan IS toe te schrijven veiligheidsincidenten in Kaboel opnieuw is toegenomen en dat deze groepering sinds maart 2020 verantwoordelijk is voor een aantal *'high impact'* aanslagen met burgerslachtoffers tot gevolg. Echter dient te worden benadrukt dat in de analyse van de veiligheidssituatie in Kaboel rekening moet worden gehouden met het geheel van de diverse objectieve elementen, waaronder de vaststelling dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kaboel, op basis waarvan terecht geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Speculaties over de toekomstige impact op de veiligheidssituatie van de beslissing van de Verenigde Staten om hun troepen tegen 11 september 2021 uit Afghanistan terug te trekken hebben geen uitstaans met de actuele situatie en zijn derhalve niet dienstig.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert ook de Raad dat de hoofdstad Kaboel op zich actueel geen gebied is waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Verzoeker brengt ook geen nieuwe persoonlijke omstandigheden aan die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Dergelijke omstandigheden blijken ook niet uit de stukken van het rechtsplegingsdossier.

De Raad is voorts tevens van oordeel dat, niettegenstaande uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat een intern vestigingsalternatief in Kaboel niet evident is, in het geval van verzoeker, rekening houdend met zijn persoonlijke omstandigheden, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in deze stad vestigt.

Daarbij neemt de Raad in overweging dat de humanitaire levensomstandigheden in het betreffende gebied in hun algemeenheid niet zodanig mogen zijn dat dit op zichzelf al aanleiding kan geven tot blootstelling aan een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in strijd met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Er dient te worden van uitgegaan dat de Afghaanse burger die zich in Afghanistan tracht te vestigen in een andere regio dan zijn regio van herkomst onvermijdelijk geconfronteerd wordt met een aantal obstakels en moeilijkheden, zodat de beschikbaarheid van financiële middelen of van een netwerk dat (al dan niet tijdelijk) ondersteuning kan bieden bepalend is voor de mate waarin de persoon in kwestie in staat is om te gaan met deze uitdagingen. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ten aanzien van Afghanistan reeds aangegeven dat de humanitaire leefomstandigheden in dat land enkel aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden waar de humanitaire redenen tegen verwijdering klemmend zijn (EHRM 13 oktober 2011, nr. 10611/09, *Husseini v. Zweden*, § 94; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, § 89; EHRM 9 april 2013, nr. 70073/10 en 44539/11, *H. en B. v. Verenigd Koninkrijk*, § 114). Hierbij moeten de individuele omstandigheden in overweging worden genomen.

In het rapport "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Afghanistan*" van UNHCR van 30 augustus 2018 (hierna: UNHCR Eligibility Guidelines), waarvan de referentie is opgenomen in de bestreden beslissing en waaraan verzoeker ook refereert in zijn verzoekschrift, geeft UNHCR op de pagina's 112-114 aan dat, gelet op de huidige veiligheidssituatie, humanitaire situatie en de situatie op het vlak van de mensenrechten in Kaboel, deze stad in beginsel niet geschikt is als intern vestigingsalternatief. Bijgevolg komt UNHCR in de UNHCR Eligibility Guidelines terug op eerder gedane analyses daar de situatie in de stad Kaboel sterk geëvolueerd is. In de UNHCR Eligibility Guidelines wijst UNHCR er ook op dat de bevolkingsgroei in Kaboel groter is dan de capaciteit van de stad om te voorzien in de nodige infrastructuur, diensten en jobs, waardoor er een zeer grote toename is aan informele '*settlements*'. 70% van de bevolking van Kaboel verblijft in dergelijke informele '*settlements*'. Hoewel een hervestiging kan gepaard gaan met een zekere hardheid, sluit UNHCR Kaboel evenwel niet uit als een mogelijke locatie voor een intern vestigingsalternatief. Bepalend zijn bijgevolg de persoonlijke omstandigheden voor de mate waarin verzoeker in staat is om te gaan met de algemene omstandigheden in het vestigingsalternatief.

In de "*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van EASO van december 2020, waarvan de referentie is opgenomen in de bestreden beslissing, wordt gesteld dat de algemene omstandigheden in de stad Kaboel de redelijkheid van een vestiging in deze stad niet uitsluiten. Bij de beoordeling van een vestigingsalternatief in de stad Kaboel moet volgens EASO rekening worden gehouden met de individuele omstandigheden van de verzoeker. Het vermogen van een verzoeker om zich te handhaven zal meestal afhangen van de toegang tot een ondersteunend netwerk of financiële middelen. Individuele omstandigheden waarmee rekening zou moeten worden gehouden zijn onder meer leeftijd, geslacht, etniciteit, religie, gezondheid, sociale en educatieve achtergrond, familiale en sociale banden en taal. *In casu* is de commissaris-generaal in de bestreden beslissing van oordeel dat van verzoeker, rekening houdend met zijn persoonlijke omstandigheden, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in de hoofdstad Kaboel vestigt. De commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissing op dat in voormelde "*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van EASO van december 2020 een intern vestigingsalternatief in Kaboel voor

alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk wordt geacht. In deze *Guidance Note* wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, *in principe* in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

De commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissing terecht op dat reeds in de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen naar aanleiding van verzoekers eerste asielaanvraag geoordeeld werd dat verzoeker in de hoofdstad Kaboel over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt en dat ook de Raad dit oordeel was toegedaan. Vervolgens stelt de commissaris-generaal vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt die tot een andere beoordeling van dit intern vestigingsalternatief nopen.

In zijn arrest nr. X van 25 oktober 2013 heeft de Raad met betrekking tot verzoekers persoonlijke omstandigheden het volgende overwogen:

“Uit de verklaringen van verzoeker blijkt voorts dat hij verschillende talen spreekt. Verder blijkt dat hij tien jaar school liep (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 3, p. 6). Verzoeker, die voldoende initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, brengt geen overtuigende argumenten aan waarom het voor hem onmogelijk is om zich te vestigen in het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in een regio waar geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals bijvoorbeeld in de stad Kaboel. Verzoeker toont immers niet aan dat hij als volwassen, gezonde man die gehuwd is met een vrouw die nog steeds in Afghanistan verblijft, die tien jaar naar school is geweest en die verschillende talen spreekt niet in staat zou zijn om een job uit te oefenen en een woning te vinden in Kaboel. Rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, kan van hem dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in de stad Kaboel vestigt. Dit klemt des te meer daar zijn voorgehouden problemen ongeloofwaardig werden bevonden. De loutere ontkenning door verzoeker van dit intern vestigingsalternatief is niet dienend.”

De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die van aard zijn afbreuk te doen aan bovenstaande pertinente motieven inzake de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief in Kaboel. Waar verzoeker er in het eerste middel op wijst dat hij een alleenstaande man is die reeds sinds april 2010 Afghanistan ontvlucht is, in zeer grote mate volgens de westerse cultuur leeft en zowel het Engels als het Nederlands machtig is, kan worden volstaan met een verwijzing naar wat daarover *supra* is uiteengezet. Waar verzoeker wijst op algemene informatie over de precaire humanitaire en socio-economische omstandigheden waarmee teruggekeerde asielzoekers in Kaboel kunnen worden geconfronteerd, maakt hij niet aannemelijk dat hij zelf in een dergelijke situatie dreigt terecht te komen, hoger weergegeven persoonlijke omstandigheden in acht genomen. Waar verzoeker wijst op de impact van de coronacrisis op de kwetsbaarheid van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, maakt hij niet *in concreto* aannemelijk dat hij een daadwerkelijke vrees heeft dan wel persoonlijk het risico loopt om in onmenselijke of vernederende omstandigheden terecht te komen als gevolg van de levensomstandigheden waarin hij bij terugkeer terecht zal komen of van de verspreiding van Covid-19. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (*cf.* RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kaboel over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

De verwijzing naar het arrest nr. 217 609 van 27 februari 2019 van de Raad is *in casu* niet dienstig, nu rechterlijke beslissingen volgens de continentale rechtstraditie geen precedentwerking hebben. Bovendien dient elk verzoek om internationale bescherming individueel te worden onderzocht, rekening houdend met de elementen eigen aan het concrete geval. Verzoeker toont niet aan dat de feiten en persoonlijke omstandigheden die ten grondslag lagen aan de rechterlijke uitspraak waarnaar hij verwijst dezelfde zijn als, dan wel vergelijkbaar zijn met, deze die *in casu* aan de orde zijn.

2.3.3. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.4. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

2.3.5. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

D. DE BRUYN